No. 1832 Zaterdag 8 Februari 1919. 36ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4. Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De Katholieken tegen de revolutie.

De gebeurtenissen der laatste maanden in Nederland hebben weer eens helder en zonneklaar bewezen, welk een ontzettende kracht er uitgaat van het katholieke volk, wanneer dit als één man zich schaart om zijn vaandel, wanneer het in heilige geestdrift zijn ideaal wil verheffen en beleven, wanneer het optrekt als een ondoordringbare phalanx om zijn beginselen te verdedigen.

De revolutie stak in overmoedige verwaandheid het hoofd op en als door een plotselingen schok opgestuwd, trok Roomsch Nederland er tegen te velde. Het gold de handhaving van het wettig, door God ingestelde gezag, het gold 't behoud van den katholieken godsdienst, door de revolutiemannen gehaat, het betrof het Vorstelijk Huis en Hare Majesteit de Koningin, aan wien de katholieken onkreukbaar verknocht zijn.

Overal doken zij op in den lande, de katholieke vereenigingen en organisaties, op schier alle plaatsen zwaaiden ze, aangesloten, hun banieren, helder belicht door de zon van waarheid, tegenover de roode vlag in den mist. 't Was een nationale manifestatie, die belofte van trouw, die algemeene hulde aan de geliefde Vorstin, door al wat Roomsch voelde en dacht.

Op den nationalen biddag stroomden de menschen naar den tempel om God te bidden, Hem te smeeken kracht en moed in den strijd om het behoud van godsdienst en koningshuis, altaar en troon. Met den zegen des Hemels toegerust togen zij uit, aan de andere richtingen den weg wijzend, dien men moest inslaan. En omdat hun rechtvaardige zaak de zaak van God was, de beleving hunner onwankelbare beginselen, waaruit zij een ontembare kracht putten, daarom hebben zij de eindoverwinning behaald.

De 90,000 georganiseerde katholieke arbeiders hebben getoond te begrijpen, dat door handhaving van gezag en recht hun belangen beter zullen worden behartigd dan door de omverwerping der Staatsorde. De meer dan 200,000 R. K. leden der Kath. organisaties, de lange rijen der Roomsche Middenstanders, de talrijke leden van den R. K. vrouwenbond en zoovele andere corporaties vormden een dam, waartegen de roode vloed der anarchie vastliep.

Méér dan één miljoen tweehonderdduizend exemplaren zijn door de R. K. Vereenigingen verspreid, inhoudende een oproep van trouw, de aaneensluiting van allen voor het heilige doel. Het R. K. spoor- en tramwegpersoneel „St. Raphaël" liet zijn vakblad verspreiden in een oplaag van 40,000 nummers, waarin het o. a. heette: „De roode golf zal beuken, maar dan tegen een burcht van graniet, gesteund op de grondvesten van ons heilig geloof."

En toen de revolutie door een groote „vergissing" was mislukt en Hare Majesteit in de provinciesteden haar blijde intocht deed, waren de Roomschen weer overal vooraan om de Koningin te huldigen. Te Haarlem trok een stoet van 125 vereenigingen voorbij het stadhuis, waar de Vorstin de hulde in ontvangst nam en onder dit aantal waren er 75 Roomsch Katholieke met ongeveer 10,000 betoogers. Waar er gesproken werd, hielden ook de Katholieken een rede van hulde. Op den nationalen feestdag in den Haag gehouden, den 2en December, door de Katholieke en Christelijke organisaties waren twee sprekers aangezocht, waarvan de eene was de Franciscaner pater de Greeve. Deze richtte zich te midden van een onoverzienbare menigte tot Hare Majesteit en zeide o. a.

„Het is mij een onuitsprekelijk voorrecht om wat er in het hart der Katholieke Standsorganisatie omgaat en voelt en brandt aan hoogachting en liefde voor uwe Majesteit in boeien des woords te slaan.

Wij huldigen u als de draagster van het wettig door God gestelde gezag. Voor ons Katholieken is de wettige Regeering, waarvan U het hoofd is, het instrument, dat ons den wil van God openbaart. Ons gehoorzamen is godsdienstzin en wij zouden alleen dan onze Koninginne kunnen verlaten, als wij God willen verlaten.

Uwe Majesteit vreeze geen Franciscanerkleed in Uwe nabijheid...... Onze Katholieke democratie wordt geleid door het Doorluchtig Episcopaat en dat is ons een zekerheid, dat de restauratie van den bouw der maatschappij zal steunen op de kolommen van Rechtvaardigheid en Liefde......

Wij Katholieken, die elken Zondag voor de Koningin bidden en een smeekzang aanheffen: „Domine salvam fac Reginam nostram" — wij zullen alle andere dagen met U en onder uw gezag werken aan het heil des Vaderlands.

Wilt dan aanvaarden de nederige hulde en de belofte van trouw van het georganiseerde Ned. Katholieke volk en moge deze eerbiedige betooging de overtuiging vernieuwd hebben in het hart van Uwe Majesteit, dat, wat om de altaren knielt voor God, recht staat en pal rondom Uw Troon en Uw Vorstelijk Huis."

De dankbetuiging der Koningin voor hetgeen Roomsch Nederland voor Haar verricht heeft in die dagen, kwam meermalen openlijk tot uiting. Publiek bedankte zij den Franciscanermonnik, liet te Rotterdam de presidenten van R. K. Volksbond en R. K. Garde bij zich aan huis ontbieden en zegde hun een photo met eigen handteekening toe. „Ik ben er van overtuigd," sprak de hooge Landsvrouwe, „dat de troon in ons land onwankelbaar is, zoolang de Katholieke organisaties zich beijveren gelijk in deze week is geschied."

Waarlijk een heerlijke getuigenis voor hen, die zich minstens even koningsgezind betoonen als de andere verdedigers van ons Vorstenhuis. Knoopen wij hieraan vast hetgeen Dr. Kuyper over de Roomsche actie tegen de revolutie schreef:

„In onze Residentie is van de Roomsch politieke vereenigingen reeds gisteren in groote getale, op de publieke straat, tot elken voorbijganger een flinkgestelde waarschuwing uitgegaan, om toch aan den oproep, van socialistische zijde gedaan, in geen geval gehoor te geven."

Na het manifest geheel te hebben afgedrukt, vervolgt de schrijver:

„Zulk een manifest doet goed. We dringen er dan ook zeer op aan, dat althans in de grootere steden ook onzerzijds dit uitnemend voorbeeld worde nagevolgd.

De Roomsche leiders verstaan zoo uitnemend de kunst, om juist van pas 't bezielend woord te spreken."

En een liberale overheidspersoon te Utrecht verklaarde onomwonden aan een verslaggever van de Utrechtsche Courant als zijne meening, dat het gevaar voor revolutie voorloopig is afgewend en dat dit z. i. hoofdzakelijk te danken is aan het vroegtijdig en aaneengeschouderd optreden der Katholieken. In het bijzonder bracht de bedoelde overheidspersoon een eeresaluut aan de georganiseerde R. K. arbeiders en aan het R. K. Vakbureau en Federatie, die er z. i. door de verspreiding van duizenden exemplaren — en zoo spoedig reeds — van een waardig gesteld manifest, zeer veel toe hebben bijgedragen, het volk wakker te schudden en te doen inzien het groote gevaar, dat van de zijde der S. D. A. P. dreigde.

Vermelden wij ten slotte de eer, die het liberale „Vaderland" aan de Roomschen bracht in de volgende regels: „De stoot, die — jammer genoeg — van *slechts één enkele partij* uitging, was voldoende om de dunne laag af te rukken en overal gelegenheid te geven om de emotie tot uiting te brengen."

Gerust mag men zeggen, dat de Katholieke actie, die overal het eerst zich ontplooide en het initiatief nam, het leeuwendeel heeft gehad in het afslaan van het revolutiemonster.

Zeker, ook de andere christelijke partijen en de liberalen hebben hier groote verdiensten, die wij niet willen verkleinen, maar een onweerspreekbaar feit blijft het, dat de stuwkracht van de Katholieken met hun machtige organisaties is uitgegaan.

Waarom wij dit alles zoo in het bijzonder releveeren? Omdat er helaas nog zoovelen zijn, die aan begripsdwaling lijden omtrent hetgeen de Katholieken eigenlijk willen en doen; omdat zoovelen nog een valsch idee hebben over de vaderlandsliefde der Roomschen, 'n idee, opgediept uit leugenachtige pamphletten of vieze schendblaadjes; 'n idee, aangebracht door hen, die zich dagelijks verbijten over den groei en bloei der Roomsche zaak.

Mogen de feiten daarom duidelijker spreken dan de valsche aantijgingen, mogen de Katholieken er kracht uit putten om in hun houding te volharden; mogen onze protestantsche medeburgers eruit zien, hoe eenzelfde band hen en de Roomschen verbind in trouw aan het Vorstelijk Huis. Moge het voor allen duidelijk zijn geworden, dat de Katholieken, alhoewel in geestelijke zaken aan den Paus gehoorzamend, als maatschappelijke burgers voor niemand onder doen in vaderlandsliefde en verknochtheid aan het Koninklijk Huis.

De ex-Keizer.

Dagelijks nog valt de Ententepers in hatelijke artikelen uit tegen den ex-keizer, de gevallen grootheid, en door dit herhaaldelijk geschrijf komen zeer velen onder de suggestie, als zou de ex-keizer alleen „de" oorzaak van den oorlog zijn. Alsof er niet tientallen ingrijpende, thans nog niet te ontwarren oorzaken zijn geweest, die allen den oorlog hebben „voorbereid" en „aangestookt." Denkt hier slechts aan de omsingelingspolitiek van Eduard VII, de revanche-zucht van Frankrijk, opgelaaid en aangewakkerd door Poincaré, de Slavische expansie-begeerte etc. etc. Bijna allen hebben er schuld aan, zoodat van „de" oorzaak niet kan worden gesproken.

Intusschen is het wel aardig nog eens te herinneren aan het feit, dat de verguisde man van heden, vijf jaar geleden nog alom gehuldigd werd als de...... vredeskeizer. Toen werd er aan herinnerd, hoe de regeering van Keizer Wilhelm zich heeft gekenmerkt door een langdurige periode van vrede, waarvan de groote verdienste herhaaldelijk werd erkend door de huidige vijanden van Duitschland zelf.

Dit kwam vooral uit in 1913 ter gelegenheid van het zilveren regeeringsjubileum van den keizer. President Wilson huldigde Wilhelm II en drukte de hoop uit, „dat een lange duur Uwer Majesteits zegenrijke vreedzame regeering aan het groote Duitsche volk stijgenden zege brengen moge." En 400 aanzienlijke Amerikanen reikten den keizer door bemiddeling van Carnegie een kostbaar jubileumadres over, waarin te lezen staat, dat in geen enkel opzicht de regeering van keizer Wilhelm meer opmerkelijk is dan door de instandhouding van een 25-jarigen ongestoorden vrede.

Het Fransche blad „Republique Française" schreef toen ter tijd: „het Duitsche volk dwaalt niet, wanneer het de ontzaglijke verdiensten zijns keizers erkent." En in de Parijsche „Journal" schreef de radicale afgevaardigde Deloncle: „Wilhelm II heeft in de 25 jaren zijner regeering voor zijn land een monumentaal werk gewrocht. Hij heeft den vrede vermogen te bewaren en voor zijn rijk kostbaarder resultaten bereikt dan de glorierijkste overwinning zou hebben vermocht. In alle landen, in alle werelddeelen hebben de Duitschers zich een overwegende positie verworven. Dit is na de nederlaag van Frankrijk in de eerste plaats te danken aan de grootsche vredelievende en nog meer aan de schitterende economische politiek des keizers. Nimmer zullen de Duitschers hunnen keizer een gedenkteeken kunnen oprichten, dat hoog genoeg reikt. Deze heerscher heeft in 25 jaren, zonder het zwaard te trekken, een werk tot stand gebracht, dat alle door Engelschen en Franschen in drie eeuwen onafgebroken strijd geschapen werken verre overtreft."

In de „Nation" van 19 Oct. j. l. schreef Wayfarer:

„Toen ik onlangs den keizer een misdadiger en moordenaar hoorde noemen, herinnerde ik mij een vroegere uitspraak over hem uit denzelfden kring. Zij luidde als volgt: Welke moeilijkheden ook mochten oprijzen tusschen Engeland en Duitschland, wij zullen onze bewondering voor den keizer nooit vergeten. Elke beperking van zijn bedrijvigheid zou een verlies zijn, niet alleen voor Duitschland, maar voor de geheele wereld, want al werkt hij ook vaak een beetje verontrustend, hij heeft in hooge mate de veerkracht, die gepaard gaat met onbetwiste zekerheid. Als natie zijn we hem veel verschuldigd. Hij heeft meer dan iemand of iets anders ons gerukt uit de traagheid, het gevolg van een lange periode van welvaart. Hij bezorgde ons een hardnekkigen concurrent, hij heeft ons opgewekt tot ernstig nadenken en energisch handelen. Evenals Duitschland hebben wij keizer Wilhelm noodig en wij hopen hem lang te behouden als aanmaning dat de wereld niet geschapen is voor den leeglooper of den bloodaard."

Toen de „Nation" aan haar inzender vroeg, wie die kring was, antwoordde deze: de „Daily Mail" in haar nummer van 20 Juli 1910."

Roem en eer zijn onderhevig aan wisseling, daar zij afhangen van de wankele menschengunst.

Een schrijven van Z. Em. Kardinaal Mercier.

Z. Em. Kardinaal Mercier, heeft te Mechelen het volgende rondschrijven uitgevaardigd:

Zeer beminde Broeders,

België heeft dan zijne onafhankelijkheid heroverd.

De Gevolmachtigden van Duitschland zijn, door de witte vlag beschermd, den Opperbevelhebber onzer legers gaan smeeken hun zijne voorwaarden tot den wapenstilstand voor te schrijven.

Deze voorwaarden werden door onze vijanden onderteekend.

Hun trots is vernederd.

Na vier jaren verwaandheid, onrechtvaardigheid, wreedheid, trouweloosheid, zijn zij ten gronde gestort.

Op Maandag, den 11en November om drie uren in den namiddag, jubelden al de klokken van de stad Mechelen en bezongen de zegepraal.

Op Maandag, den 11en November, om drie uren in den namiddag, wapperde de vaderlandsche vlag op den Sint-Romboutstoren, wuifde zij in de richting van Dendermonde en Gent, en wenkte herwaarts den Koning en zijn leger.

En wij ontvingen de tijding, dat aanstaanden Dinsdag, den 19en November 1918, Albert de Grootmoedige zegevierend zijne hoofdstad terug zal binnentreden.

De zegepraal der rechtvaardigheid is volledig. Het openbare rechtsgevoel is voldaan.

„Heer, Heer", zoo staat in 't Boek Esther, „uw arm is machtiger dan al de krachten van den aardbol. Niets bestaat er of het is aan uw gezag onderworpen, niets is bekwaam u te wederstaan, wanneer Gij er toe besloten zijt Israël te redden." (1)

Heb dank, o goddelijke Meester, omdat Gij onze wapens hebt gezegend en ons vaderland gered, omdat Gij onze verzuchtingen hebt ingewilligd, ons lijden geheiligd!

Wij wisten, o God, dat België U lief was; heden is er niemand of hij ondervindt het.

Glorie aan God, den oppersten Meester der gebeurtenissen! Heil aan de bevriende natiën, de machtige bewerkers van de groote zegepraal. Heil aan onzen Koning, aan ons leger, aan onze krijgs- en burgerlijke gevangenen, aan de slachtoffers der wegvoeringen en der dwingelandij, aan onze helden, levende en gesneuvelde; heil aan al de strijders voor de eenheid des vaderlands, aan hen en haar, die troost en hulp brachten aan 's volks ellenden; heil aan het Belgische vaderland, door zijn offer opgebeurd!

Eens slaat het uur, dat wij elk onzer beroemheden zullen heiligen, en bepalen onder welken vorm gij op ons verzoek uwe dankbare verkleefdheid aan het H. Hart van Jezus zult betuigen.

Vandaag heb ik slechts één gedachte, — zij vertolkt uwe eerste gevoelens! Ik wil uit uwen naam, Gods Rechtvaardigheid verheerlijken.

Herinnert gij u, zeer beminde Broeders, de laatste dagen van Augustus en de eerste van September in het jaar 1914? Wij waren toen onder den indruk van den vijandelijken inval welke, met de hevigheid eener onweersbui, op onze provinciën nederstortte, van Virton en Dinant tot Leuven, Aarschot, Diest, Haelen, Limburg: onze Regeering was naar Antwerpen geweken; die van Frankrijk naar Bordeaux; het leger van Generaal von Kluck stond op eenige kilometers afstand van Parijs.

Op de geestdrift in 's volks plichtbesef verwekt door 's Konings antwoord op de bedingingen van den overweldiger: „Neen, doorgaan zult ge niet", was eene sombere onrust gevolgd, welke er menigeen toebracht te morren tegen de goddelijke Voorzienigheid: Ware God rechtvaardig, zeiden de ongeduldigen, zou Hij dan toelaten dat een meineedig overweldiger de zegepraal behale en dat de overweldigde — de onschuldige — worde gemarteld!

En — wonder is het! — zij die op den meest gebiedenden toon den Opperheer er toe aanmaanden hun een mirakel te vergunnen, teneinde op staanden voet de rechtvaardigheid te doen uitstralen, waren juist dezen, die op de onbeschaamde wijze de mirakels loochenen, zoo dikwijls het aan de goddelijke Voorzienigheid behaagt er te bewerken.

Neen, mijne Broeders, God is niet ongeduldig zooals wij. Hij handelt krachtig en zacht. Hij laat gewoonlijk de middeloorzaken hare natuurlijke werking uitoefenen: Hij laat toe dat zij, in zekere mate, misbruik maken van hare vrijheid, wetende, dat Hij op tijd en stond, het goede zal uit het kwade doen ontstaan, en dat de ongerechtigheid zelf getuigenis zijner onfeilbare gerechtigheid zal afleggen.

Veronderstelt, dat, de eerste dagen reeds te Maubeuge of te Saint-Quentin, bij voorbeeld, Duitschland ware verslagen geweest en gedwongen den vrede te vragen, ware dan zijne euveldaad gewroken geweest?

Bepaald neen. Na tien of twintig jaar, hadde het zijne wederwraak genomen, en nog trotscher en wreeder had het op onze zonen zijne moordadige tooneelen vernieuwd.

Het bloed onzer helden, de tranen onzer moeders zouden onzen grond hebben bevochtigd, zonder hem te bevruchtigen.

Aan de gebeurtenissen hadde de

opvoedende kracht ontbroken, welke onze jeugd tot een gezond en kloek geslacht zal hebben gemaakt voor de aanstaande heropbeuringen op zedelijk en economisch gebied.

De overweldiger ware ontsnapt aan de plechtige straf die hij verdiende.

Europa en de wereld had het onbetwistbare vertoon moeten derven van Gods almacht, welke de volkeren, Vorsten, de koning en keizerrijken beheerscht. Wij hadden het beroemde woord, dat sinds eenige weken onophoudelijk uit mijn hart naar de lippen opwelt, niet kunnen herhalen : God alleen is groot, mijne Broeders.

Ja, God is groot, en grootsch zijn Gods handelingen.

De Pruisische soldatenkaste schiep behagen in deze uitdaging: Wij schrijden, alleen tegen eene wereld vijanden, en ons blijft de zege! Nog een weinig en zij verstiet met den voet hare bondgenooten om met niemand de eindglorie te deelen en de verbaasde wereld te kunnen toespreken : Ik alleen en dat is genoeg!

En daar staat de hoovaardige nu, alleen! Heel alleen, de militaire kaste!

Beurtelings zonderden zich Bulgarije, Turkije, Oostenrijk-Hongarije, het Duitsche volk zelf van haar af.

Zij staat alleen, maar thans is het tegenover hare veroveraars! Ten gronde verslagen, vernietigd!

Aan de barbaarsche leuze: „Kracht staat hooger dan recht" werd de genadeslag toegebracht.

De droom van pangermanisten-overheersching is verzwonden als een stikgas door den wind verdreven.

Het recht alleen staat in eere, het recht dat het éene, vrije, onafhankelijke België opbeurt, dat in hare geheelheid herstelt de bewonderenswaardige Fransche natie, welke gedurende het gansche verloop van den oorlog de wereld in opgetogenheid hield om de onuitroeibare standvastigheid van haar christelijk geloof, hare dapperheid en haar genie; dat hun loon brengt aan de Angel-Saksische volkeren, waaraan de geschiedenis zal toekennen het aureool der zedelijke grootheid en der ridderlijke deugden.

Koning David, door Saul vervolgd, beriep zich op God :

„Sta op o Heer, in uwen toorn,
„Sta op om de buitensporigheden mijner vijanden te wreken.
„Waak op, mijn God, en kom mij wreken!
„Laat mij recht wedervaren naar mijne gerechtigheid en mijne onschuld!
„Mijn God is mijn schild.
„Hij redt de oprechten van harte.
„Mijn vijand bezon een onrechtvaardig opzet, het kon hem niet baten.
„Hij delft eenen kuil; hij graaft dien uit
„En hij valt in de groef die hij dolf.
„Zijne ongerechtigheid stort op zijn hoofd terug.
„En zijn geweld valt op zijn eigen schedel neder.
„Ik zal den Heer loven en zijne gerechtigheid roemen.
„Jehova's naam, de Allerhoogste zal ik in mijne dankliederen verheerlijken." 2)

Glorie aan God, mijne welbeminde Broeders, glorie aan zijne Rechtvaardigheid!

Moge het Belgische volk, mogen de overwinnaars en overwonnenen haar steeds indachtig zijn!

† D. J. KARD. MERCIER,
Aartsb. van Mechelen.

1) Esther, XIII, 8.
2) Ps. VII, 7—16.

Gematigdheid en dolle overwinningsroes.

Wanneer men de bladen der overwinnende landen leest, dan valt het op, hoe te midden van geschrijf en redevoeringen, strekkende om Duitschland zoo goed als te vernietigen, nog enkele bezadigde bladen blijk geven de treurige gevolgen van een geweldsvrede in te zien. Wij geven van beide soort eenige uitknipsels weer.

De Parijsche „Chicago Tribune" zeide, dat een vernietigende nederlaag natuurlijk voor het oogenblik de beste leer is voor de Duitschers, maar men moet aan de toekomst denken en zorgen, dat het volk blijft begrijpen hoe de wereld de Duitsche misdrijven veroordeelt. Belastingen tot schadeloosstelling kunnen in dat opzicht veel doen en eveneens scherpe weerwraak. Maar waarom zou niet een reeks standbeelden tot dat doel kunnen dienen? Het blad stelt voor in de „Siegesallee" te Berlijn de 40 standbeelden te vervangen door beelden, die de schandelijke oorlogsvoering van Duitschland aanschouwelijk maken: bijv. een van het gemeen vertrapte België, een van miss Cavall, een, dat het lot van kapitein Fryatt in herinnering brengt; Amerika zou een Lusitania-gedenkteeken verlangen, Frankrijk een dat de barbaarsche invasie voorstelt, de eenvoudige feiten in brons voorgesteld voor de komende eeuwen. Niet uit wraakgierigheid, maar alleen ter wille van de waarheid. Een natie, half dier half mensch, moet bestraft en zoo mogelijk tot inkeer gebracht, geciviliseerd worden. Misschien zou een „Allee der Niederlage" hiertoe veel kunnen bijdragen.

Het katholieke „America" waarschuwt tegen een „Pruisischen" vrede, n.l. een vrede, door Amerikanen en geallieerden opgelegd aan Duitschland in Pruisischen geest, zooals velen willen, vooral in Frankrijk en Engeland.

Sir Eric Geddes, eerste lord der admiraliteit verklaarde in een verkiezingsrede te Cambridge :

„Wanneer ik word gekozen zal Duitschland ten volle herstel en schadevergoeding moeten betalen. Ik voor mij twijfel er niet aan, of wij zullen van Duitschland alles krijgen wat men uit een citroen kan knijpen, en nog wat meer....

Ik stel voor, dat elk stuk Duitsch eigendom, roerend of onroerend, in geallieerde en in neutrale landen, hetzij staatseigendom of particulier eigendom aan de geallieerden wordt uitgeleverd, en dat Duitschland zijn fraaie burgers met zijn fraai bankpapier er voor betaalt. Geen Duitscher behoort 't toegestaan te worden iets in Engeland te bezitten. Als Duitschland iets heeft waarmee het kan koopen, dan betale het dat als schadevergoeding. Ik stel voor, dat niet alleen al het goud dat Duitschland heeft, maar al het zilver en de edelgesteenten, die het heeft, uitgeleverd zal worden. Al zijn schilderijen en bibliotheken en alles van dien aard behoort aan de neutrale en de geallieerde landen te worden verkocht, en de opbrengst dient te strekken om de schadevergoeding te betalen. Ik zou Duitschland willen villen, zooals het België heeft gevild."

En daarop volgde applaus.

Een Fransch redenaar merkte op: „Wilt gij populair worden, wilt gij Kamerlid worden, verklaar u dan voorstander van het volgend program :

De vredesjaren zullen enkel vacantiedagen bevatten en iedereen zal een schadeloosstelling van 50 franc per dag ontvangen.

Natuurlijk zal die schadeloosstelling door de „Boches" betaald worden. Men heeft zich slechts tot de Spartacus-bank te richten.

De „Manchester Guardian" verneemt, dat de censuur de Engelsche bladen heeft medegedeeld, dat het hun niet veroorloofd is, zekere gebiedskwesties te bespreken, welke op de vredesconferentie zullen worden uitgemaakt. Als reden daarvoor wordt aangevoerd, dat men de nationale gevoelens ontzien moet, die dergelijke besprekingen zouden kunnen schaden. Ook al van wege het zelfbestemmingsrecht der volkeren.

De „New Europe", 'n Engelsch tijdschrift, houdt zich in een nummer dat als motto op den omslag vermeldt: „Wij hebben den oorlog gewonnen; wij moeten nu den vrede niet verliezen," in zijn hoofdartikel, getiteld: „Hoe wij vrede moeten sluiten" in het bijzonder bezig met de vraag van grootere openbaarheid in de diplomatie.

Na zijn bevreemding te hebben uitgesproken, dat de Engelsche regeering er niet toe heeft medegewerkt, dat onmiddellijk de geallieerde regeeringen zouden samenkomen ter vaststelling van de vredesvoorwaarden, betoogt het Engelsche blad, dat de personen, wier namen in verband met de vredesonderhandelingen op dit oogenblik worden genoemd niet de personen zijn, die een juist inzicht hebben in de oplossing van de groote opbouwende vraagstukken, welke bij den vrede ter sprake zullen komen.

Het blad wil vóór alles openbaarheid en zegt: Iedere politiek van verstoppertje spelen, iedere poging om den buit te verdeelen op dezelfde wijze als dit geschiedde op het Congres van Weenen en Berlijn, kan alleen de regeeringen én de volkeren tot den ondergang leiden.

Ook de „Nation" bepleit een gematigden vrede tegen de geheele Northcliffe-pers in. Met droefheid constateert het blad, dat de geheime tractaten, vóór en tijdens den oorlog gesloten, thans dreigen vervuld te worden, wat ook gekrakeel onder de bondgenooten zal geven. Het blad gaat dan verder: „Frankrijk zou den linker-Rijnoever krijgen, om een bufferstaat te vormen, zoo mogelijk, op den rechteroever. Italië zou groote stukken van zuiver Slavisch gebied ontvangen, waaronder een aanzienlijk deel van Dalmatië.

De voornaamste kracht bij de eerste overeenkomst was Poincaré, bij de laatste Sonnino. Beiden zijn nog in functie, en geen van beiden heeft, voor zoover bekend, gelegenheid gevonden om te verklaren dat de verdragen niet langer van kracht zijn. In den nazomer van dit jaar woedde er een hevige strijd in de Italiaansche pers, waarbij van Sonnino werd verlangd, dat hij deze Italiaansche eischen zou verwerpen. Hij gaf echter geen antwoord, en tengevolge daarvan is de Zuid-Slavische regeering heden ten dage nog niet erkend.

We kunnen elken dag een uitbarsting van oorlogsgeweld verwachten aan de kusten van de Adriatische Zee, waar Slaven en Italianen elkander groote gebieden betwisten.

Ook in Klein-Azië dreigt een conflict. Smyrna, de belangrijke havenstad, is Grieksch, hangt vol Grieksche vlaggen en de bevolking eischt aansluiting bij Griekenland. De Grieken in Klein-Azië hebben op grond van het befaamde zelfbeschikkingsrecht een voorloopige regeering te Parijs gevormd.

Maar .... bij het geheim verdrag van Londen is Smyrna aan Italië beloofd."

In de Fransche Kamer is door de socialisten van elke tint een protest ingediend tegen het imperialisme, dat in de commissie voor Buitenlandsche Zaken tot uiting komt en in de „Humanité" klaagt een schrijver, dat het Fransche volk totaal onkundig blijft van de politiek zijner regeering. De censuur waakt angstvallig, maar toch is reeds gebleken, dat Engeland vasthoudt aan de vrijheid der zee onder zijn protectoraat en dat als antwoord daarop de Amerikaansche vloot wordt versterkt.

De corr. van de „Times" te New-York vertelt over de moeilijkheden, die Wilson's vertegenwoordiger kolonel House bij het doen aanvaarden der 14 punten heeft ontmoet. Men haalde allerlei bewijsredenen aan om den geallieerden „overwegenden invloed" te geven bij het samenstellen van de nieuwe orde in Europa. Op deze argumenten werd het antwoord gegeven, dat indien de geallieerde mogendheden het niet konden klaarspelen de 14 punten aan te nemen, „de Amerikaansche regeering in de positie zou komen den oorlog gevoerd te hebben voor doeleinden, welke niet indentiek zijn met die der geallieerden."

In 't „Journal de Genève" betoogt Martin, dat Wilson naar Europa is gekomen om te zorgen, dat er een rechtsvrede komt en geen nieuwe onrechtvaardigheden worden begaan, die de kiemen van nieuwe oorlogen zouden zaaien. Maar schr. vreest, dat de imperialisten hem voor voldongen feiten hebben geplaatst.

Aan een maaltijd van de Lotusclub te New-York heeft oud-president Taft verklaard, dat indien ter vredesconferentie geen bond der naties gevormd wordt, de oorlog en de wapenstilstand een fiasco zijn geweest en ook de vrede een fiasco zal zijn.

Barnes heeft te Glasgow een rede gehouden en gezegd niets te hebben tegen den Duitschen arbeider. Nu men een groote overwinning heeft behaald, moet men zich ook als een groot volk gedragen. In de eerste plaats moet gezorgd worden voor een duurzamen vrede. Hij wil van Duitschland geen groote schadevergoedingen eischen; het land zou ze ook nooit kunnen betalen. Wel wil hij herstel voor alle daden, begaan in strijd met het internationaal recht en met de wetten der menschelijkheid. Hij wil elke ton verloren scheepsruimte terugeischen en voorts mag Duitschland zijn koloniën niet terugkrijgen. Maar toch .... zich groot gedragen. Barnes zal ten slotte geen plan begunstigen, dat de macht der Engelsche vloot zou kunnen beperken.

Nederland.

Uit de Hollandsche bladen vernamen wij, dat H. M. de Koningin aan president Wilson en diens echtgenoote een uitnoodiging tot een bezoek aan Nederland heeft gericht, waarop het volgende antwoord uit Washington werd ontvangen:

Uwer Majesteit's zeer welwillende en vriendelijke uitnoodiging tot mevrouw Wilson en mij gericht om gedurende ons verblijf in Europa een bezoek aan Nederland te brengen, heeft bij ons beiden het meest oprechte gevoel van erkentelijkheid gewekt. Het is thans nog onmogelijk te voorzien, in hoeverre wij, als wij in Europa zijn aangekomen, daartoe over vrijen tijd zullen kunnen beschikken, maar wij zullen uw hartelijk aanbod van gastvrijheid in gedachte houden en de vrijheid nemen als U zulks niet onhoffelijk acht, U te laten weten, of het ons mogelijk zal zijn, ons het genoegen te veroorloven, dat U ons aanbiedt. Gelieve van mevrouw Wilson en mij de verzekering van onze meest eerbiedige vriendschap te aanvaarden.

(get.) WOODROW WILSON.

In ons Moederland zijn vóór ruim een maand twee gewichtige kwesties op het tapijt gebracht: over de inlijving van Limburg bij België en de inbezitneming van den Scheldemond door Holland's zuidelijken nabuur.

Door het aanhoudend gestook van sommige Entente-bladen o.a. „Daily Express", de „Echo de Paris", het „Hbl. van Antwerpen" en niet te vergeten de „Hollandsche" „Telegraaf" is er stemming gemaakt in het buitenland tegen het kleine land, dat 4 jaar lang zijn onzijdigheid strikt heeft bewaard en aan de onderdanen der oorlogvoerenden de grootst mogelijke gastvrijheid heeft verleend.

Hier volgt een zeer kras staaltje, hoe 'n correspondent zijn blad „Daily Express" inlicht.

De voedingstoestand in Nederland is schromelijk overdreven. De Nederlanders lijden geen gebrek en ik betwijfel zelfs ten zeerste dat zij honger hebben.

Ik heb sedert ik hier te lande aankwam, veel gereisd en ik spreek bij ervaring als ik zeg dat de 100.000 ton levensmiddelen die Amerika zal leveren opgehouden dienen te worden.

Als Hoover hier kwam en de talloze stuks vee in de weiden, de mijlen tuinderijen, de goed voorziene winkels, restaurants, en hotels zag en waarnam dat elkeen volop geld in zijn zak heeft, zou hij ze ook inderdaad ophouden. Ik erken dat de levensmiddelen duur zijn, in de eerste plaats, omdat iedereen rijk is en ten tweede omdat de Duitschers hooge prijzen betalen en de Nederlanders dus 't zelfde moeten doen. Ik kan er echter niet genoeg nadruk op leggen dat de verwachte 100,000 ton levensmiddelen uit Amerika aan de Duitschers verkocht zullen worden.

De „Echo de Paris", die in nauwe relatie met de Fransche regeering staat, schreef over de Scheldequaestie o.a.: „Nederland heeft zich den 4en Aug. 1914 tot eenig souverein uitgeroepen over de monding, deze voor de oorlogsschepen gesloten en aldus aan de vloten der geallieerden verhinderd Antwerpen te helpen. De alliés hebben Nederland dit recht, dat ook door het verdrag van 1839 aan dit land nooit is gegeven, niet toegekend. In 1914 heeft de Entente met de voor haar allerongelukkigste gevolgen de regeering in Den Haag haar gang laten gaan, doch zich niet verplicht het voldongen feit te erkennen. Is thans het uur niet gekomen, deze aangelegenheid te regelen?"

Het blad mocht wel eens beter tractaten studeeren. Immers het verdrag van 1839 kent aan Holland duidelijk souvereine rechten over de Schelde toe; alleen voor handelsschepen werd deze vrij verklaard.

Het „Hbld. van Antwerpen" verspreidde de leugen, dat „eenige Limburgers aan Koning Albert bij zijn intocht in Brussel bloemen aanboden en het verzoekschrift om Hollandsch Limburg bij België te trekken."

Geen wonder, dat overal de hoofden op hol worden gebracht en dat b. v. een Cercle Maritime te Brussel op een algemeene vergadering de volgende eischen stelde:

1o. De Scheldearm genaamd de Hont, wordt geheel Belgisch gebied.

2o. Zeeuwsch Vlaanderen, gelegen tusschen deze arm en Vlaanderen, wordt bij België gevoegd.

3o. Het Hollandsche gebied tusschen den bocht van de Maas en het gebied van Maastricht wordt Belgisch gebied.

De Kamer van Koophandel te Brussel heeft ook bovenstaande quaestie besproken. Het lid, de heer Vleminckx, heeft er nog voorgesteld als nieuwen eisch aan het lijstje toe te voegen de eilanden Zuid-Beveland en Walcheren.

Ook in Havre, het broeinest van de annexionistische compagne, is vergaderd. Mannen met klinkende namen, waaronder Davignon, Nothomb, Dubois, directeur van het Antwerpensche Handelsinstituut, Dupriez en Nerincx, professoren van Leuven, richtten een comité voor Nationale Politiek op; op hun program komen als minimum eischen voor: vrije beschikking over de Schelde tot de monding, vriendschappelijke maar definitieve oplossing van het Limburgsch vraagstuk, onvoorwaardelijke teruggave van Malmedy en van de kantons in 1815 bij Pruisen gevoegd, nauwe aansluiting met Luxemburg, ruime deelneming aan den invloed in Rijnland, zoolang de Entente daar invloed zal uitoefenen en ontwikkeling in nationalen zin van het Belgisch koloniaal gebied

Waar van bovenaf zulk een voorbeeld wordt gegeven, behoeft het niet te verwonderen, dat het gewone volk optreedt tegen de Hollanders op een wijze, als belicht wordt door onderstaand feit, per brief uit België naar Holland geschreven.

„Belgische militairen namen in een café tegen ons een dreigende houding aan, omdat wij Hollanders waren. Wij wilden ons natuurlijk verdedigen tegen hun beschuldigingen, maar zij waren van oordeel dat spoedig de tijd zoude aanbreken waarop wij voor onze wandaden zouden worden gestraft. Toen we onze verteling wilden betalen en ze een briefje van 20 frs. in onze handen zagen, heette het: „Zie je, dáár in ons geld gebleven, in Holland" ....

We wilden Hollandsch geld wisselen en gingen daartoe een bank binnen. Hier hoorden we, dat een gulden niet veel waarde had wegens een op handen zijnden oorlog met Nederland .... Overal viel ons de verandering van houding op, wanneer de bevolking bemerkte, dat wij Nederlanders waren....."

De Limburgsche couranten maken krachtig front tegen deze beweging. Overal werden vergaderingen gehouden, telegrammen van trouw verzonden aan de Koningin en de grondtoon van alle redevoeringen is: „Wij willen blijven wat wij zijn: Nederlanders en niets dan dat." En de „Nieuwe Koerier" schreef: „Limburg is sinds ruim honderd jaar en voor een deel sinds eeuwen met Nederland vereenigd.

Wij zijn saamgegroeid met het Nederlandsche volk, wij zijn één met Nederland in alle vragen van algemeen belang, wij leven vrij en gelukkig onder Nederlands koninginne en hare krachtige regeering.

En waar de Entente-landen als één der gelukkige gevolgen van den vreeselijken wereldoorlog willen genoemd hebben de zelfbestemming der volkeren daar zou het een ongehoorde aanranding zijn van het recht, als men Limburg tegen zijn wil zou willen afscheiden van het land, waartoe wij wenschen en verlangen te blijven behooren.

Wij zijn met hart en ziel en met al onze sympathieën Nederlanders, en verlangen dat te blijven.

In Zeeuwsch-Vlaanderen is het nationalisme niet minder sterk. „De leus der Zeeuwsch-Vlamingen," schreef „Zeelandia", „is: geen duim afstaan van ons grondgebied. Protesteerend tegen iedere aanranding, is het algemeen gevoelen, dat het hier een zaak geldt, waaraan niet te tornen valt. Wil men een uitspraak des volks, zoo heet het, goed, men late het Zeeuwsch-Vlaamsche volk stemmen en men zal ervaren dat minstens 95 pct. volbloed Nederlander is. Een annexatie zou dus zijn eene geweldpleging van de meest stuitende soort, een onrecht, zóó groot, dat het ondenkbaar is dat de aanstaande vredesconferentie, die dan toch als hoofddoel heeft het scheppen van een volkerengemeenschap, ooit daaraan hare goedkeuring zou hechten.

Gelukkig, dat er in België nog andere stemmen worden vernomen, die een sympathiek geluid voor Holland doen hooren en een anderen kant uit willen. Zoo geven wij met genoegen weer, wat het „Laatste Nieuws van Brussel" schreef:

Eens zal ten volle blijken wat het Nederlandsche volk, dat zelf in de treurigste omstandigheden verkeerde, voor onze uitgeweken landgenooten gedaan heeft. Het Nederlandsche volk heeft in zijn diepe geledingen met ons meegevoeld, en zoo de Nederlandsche regeering het land buiten den oorlog trachtte te houden met een beleid, dat aan sommigen al te angstvallig scheen, dan geschiedde zulks in feite en minstens gedurende geruimen tijd tot voordeel van de Entente in het algemeen en van ons land in het bijzonder.

Vredesconferentie.

De voornaamste quaestie, deze week te Parijs besproken, is wel die over de Duitsche koloniën. Er is rumor in casa geweest Het plan van Wilson, om alle Duitsche koloniën te plaatsen onder internationaal beheer, stuitte op verzet van de Engelsche dominions, waarvan Australië de eilanden ten Zuiden van den Equator verlangt, de Zuid-Afrikaansche Unie Duitsch-Süd-West-Afrika en Japan de Carolinen, de Marshall eilanden en Kiautsjau. Wilson wil niet toegeven, zoo heet het, om in Maart vóór het Congres niet als lafhartig en begunstiger van Japan's expansiezucht te verschijnen. Hughes, eerste minister van Australië, weigerde dit program te onderteekenen.

De Amerikaansche senator Borah zeide in den Senaat, dat Amerika geen verplichte verantwoording had voor de Duitsche koloniën en dat Japan en Australië handelden volgens de Monroe-leer. De Engelsche minister Robert Cecil zeide hetzelfde maar meer diplomatiek: „Ik huldig Amerika's standpunt in de Monroeleer; niemand heeft zich te bemoeien met Amerika's eigen zaken, doch deze Monroe-leer bestaat ook voor andere volkeren en hierin mag Amerika zich niet mengen."

Alle landen hebben nu ongeveer hun verlieslijstje ingediend. Amerika vraagt absoluut niets. Frankrijk wil behalve Elzas-Lotharingen het recht om de Fransche grenzen te bepalen, den Rijn internationaliseeren, de instelling van nieuwe staten, het Saargebied annexeeren (een woordquaestie,), de Pruisische Rijnprovincie en beslissing van de volkeren, waartoe zij willen behooren. Bovendien moet de Conferentie verbieden : het oprichten van Duitsche fabrieken aldaar, het aanleggen van versterkingen en forten aan den Rijn; verder Kamerun en Togo, een protectoraat over Syrië en een schadeloosstelling van minstens 60 miljard. Engeland steunt zijn dominions in hun eischen en wil ho-

vendien voor zich zelf: Duitsch-Oost-Afrika, deelen van Arabië en geheel Mesopotamië, vergoeding voor de schade der talrijke luchtraids en zijn scheepsverlies. Italië eischt Trente tot den Brennerpas benevens Zuid-Tirol, Triëst, Fiume, Istrië, Zara, Sebenica, 't grootste deel der Dalmatische eilanden en neutraliseering der overige, Valona en het binnenland, 'n protectoraat over Albanië en 't bezit van de eilanden in de Egeïsche Zee; zoo Engeland en Frankrijk in Klein-Azië gebied verwerven, vraagt het ook de provincie Adalië, zoo zij in Afrika iets ontvangen, moeten de Italiaansche kolonies Erythrea of Tripoli vergroot worden. Roemenië eischt 't grootste deel van het Banaat, Transsylvanië, de Dobroedzja, de Boekowina en Bessarabië. Griekenland bij monde van Venizelos niets minder dan geheel Epirus, Thracië, Konstantinopel, den Dodekanesus, Cyprus en de Westelijke provincies van Klein-Azië met Smyrna. België eischt een schadevergoeding van 15 miljard, wanneer Duitschland de gestolen machines en het materiaal niet teruggeeft.

Men ziet het, de bescheidenheid is ver te zoeken en de commissies van onderzoek naar de rechtvaardigheid der eischen heeft handen vol werk. Daar Servië ook aanspraak maakt op het Banaat, de Polen het Silezisch industriebekken vragen, waarnaar de Czecho-Slowakken de hand uitsteken en België's Minister van Buit. Zaken, Paul Hymans, Luxemburg wil annexeeren, wordt hun arbeid niet gemakkelijker.

In Duitschland hebben talrijke vereenigingen hevige protesten uitgebracht tegen den roof der koloniën en Erzberger zeide dat men zoo doende slechts een schijnvrede kreeg, een wapenstilstand en een tijdelijke onderdrukking van den bond der Duitsche volkeren. Men maakte thans kennis met het Fransche imperialisme.

De volkerenbond schijnt samengesteld; als voornaamste punten staan vast: het afschaffen der onderzeeërs als oorlogschepen, beperking van bewapening, verplichte arbitrage, afschaffing [illegible] tractaten en het kunnen straffen door allen van die natie, welke den oorlog uitlokt.

Te vermelden valt nog, dat de kleine naties op de conferentie, 19 in getal, apart doch gelijktijdig vergaderen met de vijf groote en dat Jules Cambon, Fransch gezant te Berlijn in 1914, de president is. De Boerengeneraals, de Wet en Grobler, die te Parijs wilden komen om de onafhankelijkheid van Zuid-Afrika te bepleiten, konden van de Engelschen geen paspoorten krijgen!!

WAPENSTILSTAND.

Eergisteren, den 6en Februari, is te Weimar de Duitsche Nationale Vergadering gehouden, waarheen Ebert, Scheidemann en andere socialisten reeds dagen te voren waren afgereisd en waar ook regeeringstroepen aankwamen om de orde te bewaren. Daar werd een president gekozen en de jongste en meest democratische republiek gesticht. Daar zal ook wel de ontevredenheid zijn geuit, die brandt in het hart van 't Duitsche volk over de [illegible] der wordende W. V., de nog bijlevende blokkade, het niet terugkeeren der Duitsche krijgsgevangenen, die in Frankrijks verwoeste streken moeten arbeiden, de afgifte der handelsschepen, waaronder de groote Hamburg-Amerika-Liners en het broodeloos maken van het Duitsche scheepsvolk. Baden heeft vooral scherp geprotesteerd; men heeft de wapenen laten vallen in vertrouwen op Wilson's woord, hoe rijmt dit met de huidige Entente-verdrukking? Aan de bevolking van [illegible] krijgt [illegible] voedsel en dit niet zonder reden. Vóór eind Februari, zoo heet het, zal Duitschland de V. V. hooren, die het heeft te aanvaarden.

Hindenburg tracht 4 legerkorpsen bijeen te brengen tegen de Bols en Polen, die ook al te veel willen o. a. West-Pruisen. Dit heeft de aandacht der Entente getrokken, die één miljoen als bezettingsleger voldoende meende, doch thans tot verhooging overgaat.

Wilson gaat dese dagen weer naar zijn land terug; Lansing en House blijven; Taft hoofd van de Amerik. [illegible] wordt. Aan de overzijde heeft [illegible] de Kamer van Vertegenwoordigers [illegible] een bill van 600 miljoen dollar aangenomen om de vloot te versterken, [illegible] secretaris Daniëls zeide [illegible] te bewaken en het program van Volkerenbond te doen nakomen, [illegible] heeft zijn vlootbouw [illegible] tot na de conferentie.

Te Bern is een socialistencongres [illegible] waar 80 afgevaardigden [illegible] van 21 nationaliteiten. [illegible], Belgen en Zwitsers [illegible] de eersten [illegible] zij niet met Duitschers willen vergaderen. De Zweed Branting is president. Reeds aanstonds begon het over de verantwoordelijkheidsquaestie etc. De Duitsche socialisten werden aangevallen om hun houding bij het begin en tijdens den oorlog, doch deze wierpen het verwijt terug, daar zij toen geen deel van de regeering uitmaakten. Evenmin als Stockholm zal Bern iets uitrichten.

De Duitsch-Oostenrijksche Raad van State onderwierp zich unaniem aan de D.-Oostenrijksche vergadering, verklarende voortaan een deel van Duitschland te zullen uitmaken.

De Sovjets hebben de weerbare mannen van 29—45 jaar opgeroepen en zullen den oorlog voortzetten, wanneer de conferentie op het Vorstenèiland mislukt. Noch de Ukraïnsche, noch de Archangelsche regeering wilde afgezanten heenzenden.

De stakingen in Engeland nemen eerder toe dan af; te Glasgow bloedige botsingen tusschen de politie en de stakers; 40 gewonden. Ook te Londen groeit deze Bolsjewikeuiting aan.

Uit Portugal nog steeds tegenstrijdige berichten over den toestand. De laatste dagen echter klinken de telegrammen meer ten gunste van de monarchisten. Generaal Couciero zou reeds een koningsgezinde regeering hebben gevormd.

België's regeering wil Ieperen in den tegenwoordigen toestand laten als een eeuwig bewijs van Duitsche „beschaving." De Engelsche pers en de publieke opinie aldaar steunt dit denkbeeld.

Bij de verdeeling der Duitsche onderzeeërs kreeg Engeland het leeuwendeel; 80 van de eerste 65, terwijl Amerika er 16, Frankrijk 8, Italië 7 en Japan 4 ontving. Dit laatste land komt ze zeker halen, daar een zijner eskaders deze maand een bezoek brengt aan de Scandinavische rijken.

Berichten uit de Kolonie.

Officieele berichten.

De Gouvernements-geneeskundige van St. Eustatius J. Morgan Griffith is eervol ontheven van zijn tijdelijke detacheering op Bonaire, en tijdelijk toegevoegd aan den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst en [illegible] worden belast met armenpraktijk in het stadsdistrict van Curaçao.

Aan den hulpopzichter te Boca [illegible] op Bonaire L. P. Hart is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

Aan Frans Sollana is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als stuurman van de motorboot van de havenpolitie, en A. P. Ersilia is tijdelijk als zoodanig aangesteld.

[illegible] tweede klasse.

Aan Mevr. E. A. Vooren-van Romondt, onderwijzeres 2e klasse aan de Wilhelminaschool, en Mej. J. C. Status Muller, tijdelijke onderwijzeres 2e klasse aan die school, is tot herstel van gezondheid, veertien dagen verlof verleend.

De fuselier E. Ch. Chris is op zijn verzoek eervol ontheven van zijn werkzaamstelling bij de politie, en W. G. H. Willems is benoemd tot tijdelijk agent van politie tweede klasse.

De tweede-klerken P. H. van Leeuwen en M. E. Daal zijn bevorderd tot tijdelijk eerste-klerk.

Aan den kommies verificateur N. van Meeteren Jr. is op grond van tienjarigen onafgebroken dienst in de koloniën een jaar verlof verleend.

Aan den R. K. Geestelijke op Aruba A. G. Ellis is om gewichtige redenen een maand verlof naar Curaçao verleend, en de R. K. Geestelijke H. J. Hagemans is tijdelijk met diens werkzaamheden belast.

Bevorderd zijn: tot tijdelijk eerste kommies, de 2de kommies J H A W Sprock, tot tijdelijk 2de kommies, de adjunct-commies R. F. W. Boskaljon, tot tijdelijk adjunct-commies, de eerste klerk J P E Gorsira en tot tijdelijk eerste klerk de tweede klerk J M S van Eps

A. N. V.

De Groep Nederlandsche Antillen van het Algemeen Nederlandsch Verbond zal op a. s. Zaterdag 15 Februari de gewone jaarlijksche vergadering houden. Bij deze gelegenheid worden de bezoekers vergast op een lezing van den heer Holtappel over het interessante onderwerp „De ontwikkeling van de draadlooze telegraphie in de laatste jaren."

Daar de heer Holtappel voor zijn lezing gebruik zal moeten maken van de toestellen, in het Rifffort-station aanwezig, zal de vergadering plaats vinden in dit fort op de terreinen van de tennisclub aldaar.

Paul de Groot.

Zaterdagavond heeft deze Hollandsche chansonnier in het Theater Naar voor een zeer talrijk publiek gezongen, waaronder de Gouverneur, de Procureur en meerdere autoriteiten werden opgemerkt. Over dezen avond waren de bezoekers zeer tevreden; verschillende nummers van het interessant programma hadden ingeslagen, waaronder vooral „Le président de la République."

Woensdagavond trad de Groot op voor het A. N. V. in de saal van de Vereeniging „Eendracht maakt macht." Reeds vóór achten was de zaal bijna geheel bezet en nog steeds liep het aan om den Hollandschen zanger te hooren.

Wat nu de praestatie van de Groot op dezen avond betreft, vinden wij het jammer, dat hij zich niet gelijk gebleven is en zich niet op denzelfde hoogte heeft gehouden als Zaterdagavond. Dit is een klacht, die wij van zeer velen vernamen, zoowel van Verbondsleden als van andere bezoekers. Nu moge als verontschuldiging gelden, dat zijn kracht ligt in het internationale lied, doch een A. N. V.-avond moet toch blijven een Hollandsche avond, zooals ook door het Bestuur was bedoeld, doch de heer de Groot heeft zich niet aan zijn mooi program gehouden. De voordracht „Scheepspraat" o. a. hebben zeer velen slechts noode willen missen. Ook is de opmerking gemaakt, dat op het Theater-program eenige aardige Hollandsche liederen voorkwamen, die dezen avond zeer van pas zouden geweest zijn. Na dezen tegenvaller te hebben opgemerkt, waarin wij ons tot tolk van veler gevoelen maken, mogen wij gerust zeggen, dat de heer de Groot werkelijk iemand is van talenten, in zijn genre zelfs een zeer hooge vol maaktheid heeft bereikt. Met zijn stem, die hij volkomen in zijn macht heeft, doet hij, wat hij wil; zijn uitspraak is zeer accuraat en duidelijk en mag bogen op een klare accentuatie, zoodat zijn fluisteren zelfs achter in de zaal kan worden verstaan. Ook zijn declamatie, zijn voordracht getuigen van een zeldzame gave van mimiek en lichamelijke lenigheid. Meesterlijk weet hij een stuk te vertolken, waarvan „Cyrano de Bergerac" blijk gaf en daarom juist betreuren wij het, dat de voordracht van Huygens' stuk niet werd gehouden.

Het publiek heeft zijn liederen meermalen warm beapplaudiseerd en de heer de Groot had zoowel van het Verbond als van particulieren verschillende kransen en bloemstukken in ontvangst te nemen. Zijn uitspraak van het Fransch en Engelsch werd door velen geprezen, welke ook bijzonder uitkwam in het „Serres vos rangs," een lied, werkelijk mooi van gedachte en krachtig getoonzet.

Alles bijeengenomen, heeft de heer de Groot op Curaçao succes gehad.

Voetbalmatch.

Naar wij vernemen, zal er morgennamiddag om half vijf op het sportterrein van Mundo Nobo een voetbalwedstrijd gehouden worden tusschen de club „Sarto" van het St. Thomas College en een groep leerlingen van de Hendrikschool. De toegang tot het terrein is vrij.

Naar Cuba.

Maandag vertrok de „Lelia" van hier naar Aruba met 50 man aan boord, die [illegible] werken. [illegible] geven om daar te werken.

Jammer, dat hier de industrieën nog niet genoeg zijn ontwikkeld, dan konden deze menschen op hun eigen eiland werk vinden en ware een dergelijke uittocht niet noodig.

Cursus Zeevaartkunde.

Op 1 Februari is alhier een leergang voor zeevaartkunde geopend, waarvoor zich 25 leerlingen hadden aangemeld. De heer Hoek is benoemd tot leeraar. [illegible] maal in de week wordt 's avonds van 6—8 uur onderwijs gegeven.

S.S. „Commewijne" en „Stuyvesant."

Het generaal-agentschap van de K. W. I. M. had de goedheid ons mede te deelen, dat, volgens een ontvangen telegram, het S. S. „Commewijne" eerst half Februari te Paramaribo zal aankomen, terwijl de „Stuyvesant" den 6en dezer maand uit Amsterdam naar Paramaribo en Curaçao zou vertrekken.

Fransche booten.

Maandag j. l. liep hier de Fransche „Marie Galante" binnen om water en ijs te laden. Denzelfden dag vertrok de steamer naar Martinique.

De kans bestaat, zoo vermeldde de „Bol. Com." deze week, dat de Compagnie Générale Trasatlantique haar schepen op de route naar Colombia onze haven zal laten aandoen. Dan zal de oude toestand weer [illegible] niet meer den haveningang blokkeeren tot het ontschepen en inschepen van passagiers.

Hopen wij, dat de kans tot werkelijkheid wordt.

Fedalma.

Heden om half zes zal het jacht „Fedalma" een reisje maken naar Bonaire, vanwaar het Maandagmorgen terugkeert. Degenen, die de reis willen meemaken, zijn hiervoor in de gelegenheid tegen de betaling van f 12.50 als passagegeld.

Koffieaanvoer.

Naar de „Bol. Com." meedeelde, zijn er in 1918 van Maracaibo naar hier aangevoerd 41 957 zakken koffie, welke van hier moesten worden oververscheept. Gedurende het jaar 1917 bedroeg dit aantal slechts 1955 zakken.

Hieruit blijkt weer eens duidelijk de groote beteekenis van Curaçao als tusschenstation en overscheephaven.

Hollandsche schepen vrij.

De kabel berichtte deze week, dat alle Hollandsche schepen, die thans voor Amerika varen krachtens de beslissing van Maart 1918, na het volbrengen van de actueele reis, zullen worden vrijgelaten. Dit krachtens een overeenkomst tusschen de War Trade en de Shipping Board. Volgens een later telegram zijn dit er thans reeds 87 met een inhoud van 240,000 ton.

Voor Holland een geluk thans weer de oude eigen routes te kunnen volgen.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

Zondagavond om 7, 30 Overzijde.

1 Handicap Marsch G Rosey
2 Le Caid Ovverture A Thomas
3 Tu ne sauras jamais Valse J Rico
4 Potpourri sur Lohengrin R Wagner
5 Villanelle Mazurka Grünfelder
6 Ein walzertraum Potpourri O Strauss
7 Para cual de las tres? Danza J Blassini
8 Zandvoort bij de zee Marsch H E Darewski

HAVEN-NIEUWS

VAN 1 FEB. — 15 FEB.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Merida	A Johanson	5 Jan	Maracaibo	10 Febr	La Guayra
Caracas	Hichborn	6	La Guayra	6	New York
Zulia	S S Morris	9	New York	9	Maracaibo
Merida	A Johanson	12	La Guayra	13	Maracaibo
Philadelphia	Goodman	13	New York	13	La Guayra
Zulia	S S Morris	13	Maracaibo	13	New York
Samson	Bosse	?	Maracaibo	21 Jan	Maracaibo
Cawker	Joen	27 Jan	Golfport	5 Febr	Pto Rico
Quoque	Lapping	2 Febr	Cristobal	?	New York
Legaspi	Caro	5	Pto Colombia	6	Pto Cabello
Marie Galante	Bisau	3	Maracaibo	3	Martinique

Schooners	Aankomst	van	Schooners	Vertrek	naar
Atlantica	2 Febr	La Guayra	Meteor	1 Febr	Guadeloupe
Venecia	2	Pto Cabello	Graciosa	1	Maracaibo
Lelia	3	Bonaire	Frieda	2	Maracaibo
Themis	3	Maracaibo	Jos Margarita	2	Vela de Coro
Mano de Dios	3	San Juan	Hirondelle	2	La Guayra
Carlota	4	Maracaibo	Lelia	3	Aruba
Pluma de Oro	4	Vela de Coro	Venecia	4	Maracaibo
La Providencia	6	La Vela	Graciosa	4	Maracaibo
Maria	6	Maracaibo	Ariminta	4	Maracaibo
Lelia	6	Aruba	Maria	6	Bonaire
Josefa Marg.	6	Pto Cabello	Lelia	7	Bonaire
Meteor	7	San Juan	Pluma de Oro	7	Vela de Coro
Felicidad	7	Maracaibo	Virgen d. Carm	7	Maracaibo
Silfide	7	Vela de Coro	La Providencia	7	Vela de Coro
			Lady	7	Pto Cabello

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Jan. 1918 aandeden met vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Jan.	119	15,164	13,825	27	154,484	96.150
	—	—	—	—	—	—
Totaal.	119	15,164	13,825	27	154.484	96,150

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Ingezonden.

Zeer geachte Redacteur,

Met groot genoegen is mij telkens gebleken, dat er te Curaçao, veel gedaan wordt tot verbetering van allerlei toestanden; en daarom wensch ik in het openbaar zoo gaarne de aandacht te vestigen op eene omstandigheid die zoovelen tot ergenis en last is, hoewel er al veel verbeterd is op dit gebied; n. l. dat de danspartijen al zeer beperkt zijn geworden. In den laatsten tijd echter is op de Witte Weg naar het mij toeschijnt, een bloeiende onderneming in wording.

In korten tijd, zijn daar twee danspartijen gehouden, tot 's morgens vijf à zes uur. Daar in de onmiddelijke omgeving 4 onderwijzeressen en 1 onderwijzer wonen, die den volgenden dag hunne inspannende taak naar behooren moeten vervullen, stel ik gaarne de vraag in het openbaar, of het niet meer dan erg is, om door de wellust van een onbeschaafd publiek, de rust op te offeren aan een gansche omgeving; en of het niet een punt van ernstige onderweging moet zijn, om evenals in Holland, ten strengste het nachtelijk rumoer tegen te gaan.

Daar mag na 12 uur 's nachts zelfs geen piano gespeeld worden, en wordt er 's nachts tegen alle grove rustverstoring proces verbaal opgemaakt.

Hartelijk hoop ik, dat Z. H. Ed. Gestrenge de Gouverneur, die reeds zooveel ten goede heeft gedaan, en nu bijna scheidende is van Curaçao, nog het bevel zal kunnen uitvaardigen, dat de rust 's nachts na 12 uur gewaarborgd wordt, opdat een ieder zijn werk naar behooren zal kunnen verrichten, en niet de dupe zal zijn van een volkje, dat desnoods den halven dag kan gaan slapen.

Uw abonné X.

Buitenland.

Optreden der Belgen.

Aan de *Maasbode* wordt van de Hollandsche grens geschreven:

De eerste daad van den Belgischen gouverneur van Aken, kolonel Gracia is geweest, dat hij de proclamatie's van gouverneur von Bissing gecopieerd heeft.

Is dit wellicht uit militaire noodzaak gedaan? Men zou het haast gaan gelooven als men de strenge proclamatie leest aan de bewoners van het Rijnland. Maar dan valt ook aanstonds een groot gedeelte weg van de grieven der bezette gebieden tegen de Duitschers, die toch in het begin van den oorlog zeker heel wat strenger moesten optreden dan nu de wapenstilstand daar is en de vijand verslagen en weerloos ter neer ligt.

Volgens anderen is het: wraakzucht en spottende ironie van de Belgen. Men zou het denken, wanneer men in de proclamatie leest van het gebod, „dat de Duitsche bevolking de Belgische officieren groeten en voor hen van de trottoirs moet afgaan." — Maar hebben dan de Belgen helaas „het psychologisch moment" niet begrepen, waarop zij vurige kolen op het hoofd des vijands konden verzamelen door grootmoedigheid? Wat hadden zij een heerlijke gelegenheid gehad, om nu eens aan de wereld te toonen, dat zij van hoogere cultuur waren en van ridderlijker aard, dat zij niet oorlog voeren tegen burgers, vrouwen en kinderen.

Ik zou er wel iets moois om willen verwedden, dat de Franschen heel wat beter hun bekende ridderlijkheid zullen toonen, en dat de Engelschen en zeker de Amerikanen zich boven dergelijk gedoe verheven achten.

Want het is toch wel kinderachtig, wat allemaal en dan nog wel onder de zwaarste straffen tot de doodstraf toe geboden en verboden wordt. Iedereen, die de stad binnenkomt en uitgaat moet schriftelijk verlof hebben van den Belgischen militairen gouverneur, met het gevolg, dat verleden Dinsdag vele Nederlandsche arbeiders naar huis moesten terugkeeren en werkloos zijn. De gelijkvloersche verdiepingen der huizen moeten bij het aanbreken der duisternis helder verlicht zijn, terwijl van de andere verdieping geen lichtstraal naar buiten mag doordringen. Bioscopen, café's en concertzalen worden gesloten. Van acht uur 's avonds tot vijf uur 's morgens mag niemand zich op straat begeven of hij wordt gefusilleerd. Alle wapenen moeten ingeleverd worden en wie met een wapen op straat wordt aangetroffen, wordt op de plaats doodgeschoten. Absoluut verbod van circulatie voor rij- en voertuigen, en dat bij den dreigenden hongersnood! Er worden glijslaars uit de eerste kringen der bevolking genomen die iederen dag tegen anderen worden uitgewisseld. Een nuchter denkend mensch zou toch meenen dat de Duitschers, die om dezen maatregel voor „barbaren" zijn uitgekreten, in het begin van den oorlog, daar heel wat meer reden voor hadden, dan nu — in vollen wapenstilstand, — de geallieërden.

De bezettingstroepen worden in de scholen ingekwartierd, terwijl toch iedereen weet, dat er in Aken nog al kazernes zijn. De voor „achterlijk en barbaarsch" uitgekreten Duitschers hadden dan toch meer hart voor de ontwikkeling der kinderen, toen zij in België de schoolwetten deden uitvoeren.

Tot ... van het Belgische gouvernement moet gezegd worden, dat de zaken en eigendommen van Hollanders in Aken beschermd en beveiligd worden. Daardoor toont het gouvernement ten minste heel wat meer dankbaarheid dan de meeste Walen, die Hollanders te Luik, Visé en Gemmenisch met steenen en vuil nawierpen en voor alles wat leelijk was uitscholden.

Wat de goede bevolking van Aken en het Rijnland betreft, welke tot de beste en meest ordelijke der wereld behoort, men kan er verzekerd van zijn, dat zij in de grootste kalmte met nauwgezette stiptheid de draconische bevelen zal ten uitvoer leggen. Met de gemoedelijkheid, dat goede volk eigen, zal het zich thuis en in besloten kring niet weinig vroolijk maken over de arrogante bepalingen van 't door zegeroes bedwelmde kleine Belgenland, dat daarenboven, doordat het onmogelijk voor zulk uitgestrekt gebied genoeg bezettingstroepen kan opleveren, onmogelijk in staat is, om aan deze dwaze bepalingen de hand te houden.

Het eerste optreden der Belgen heeft weer voor de zooveelste maal getoond, hoe de oorlog verruwt en verwaand maakt, en dat hij ook onvermijdelijk, vooral door de verblindheid der overwinnaars, bij de verslagenen de „revanche-idee" wakker roept, en daardoor aan een nieuw militairisme het leven geeft.

Wat heeft de revolutie ons gebracht?

De „Köln. Volksztg" geeft hierop een negenvoudig antwoord.

I. Een weerloos Duitschland; uitlevering aan den vijand op genade of ongenade.

II. Een op aangematigde en ruwe macht steunende sociaal-democratische regeering zonder wettelijke reden van bestaan, een onwettig op willekeur berustend bewind.

III. Een uitschakeling van alle anders denkenden, met name van de christelijke volkskringen.

IV. Het gevaar om de beschavingsgoederen der vroegere christelijke staatsinrichtingen kwijt te raken. Den Kulturkampf om het christelijk geloof in den meest krassen vorm.

V. Een uitgeput zijn van alle bedrijfstanden, handel, nijverheid en landbouw wegens de politieke en oeconomische onzekerheid op het oogenblik en in de toekomst, een op een ramp uitloopende verscherping van de moeilijkheden met onze voeding.

VI. Een verdubbeling van het ambtenaarsleger en daarmee van de staatsuitgaven. Een reusachtige vermorsing van het staatsvermogen.

VII. Een het algemeene welzijn bedreigende hebzucht van breede lagen des volks naar anderer bezit en daarmee een verergering van de rechtsonzekerheid voor goed en leven.

VIII. Het gevaar voor staatsbankroet.

IX. De waarschijnlijkheid van bezetting door den vijand.

Wat Italië eischt.

Behalve de ontzettende gebiedsuitbreiding en de heerschappij over de Adriatische Zee, houdt de wensch van Italië, wiens krijgsprestaties zoo hoog niet geloopen zijn, nog in een flinke schadeloosstelling.

Volgens het Vela-agentschap, dat intieme relaties onderhoudt met de Italiaansche regeering, wordt het gerucht bevestigd, dat de Hongaarsche regeering naar aanleiding van het vaststellen der oorlogsschadeloosstelling gevraagd heeft, hoeveel door het vroegere Oostenrijk Hongarije aan Italië moet betaald worden. De schadeloosstelling bedraagt 100 milliard frs. Men is geneigd aan te nemen, dat besloten zal worden, de schadeloosstelling over de afzonderlijke nationaliteiten percentsgewijze te verdeelen, waarbij de Tsjecho-Slovakische staat, als een door allen erkende „bondgenoot" van betaling bevrijd zou zijn. Daarentegen schijnt in Italië de meening te heerschen, dat de Zuid-Slavische staat principieel zijn aandeel moet betalen. Duitsch-Oostenrijk en Hongarije ... betalen.

Altijd gauw klaar.

Men weet, dat Wilson binnen een kwartier de Oostenrijksche vredesvoorstellen in September verwierp. De „Cris de Paris" meldt nu een ander staaltje van zijn vlugheid.

Om ja of neen te zeggen, heeft men slechts een minuut noodig. Zoo ook de heer Wilson, toen hij den oorlog verklaard heeft. Hij was juist bezig met zijn ontbijt; tegenover hem zat mevrouw Wilson, toen de heer Lansing binnentrad en zeide: De Duitsche gezant heeft mij zoo juist een verklaring van den keizer overhandigd, dat de duikbootenoorlog over alle zeeën wordt uitgebreid.

— Maar, zeide Wilson, die juist een peer van het vruchtenschaaltje nam, 'dat beteekent den oorlog!

Lansing boog.

Vervolgens sprak de heer Wilson de volgende eenvoudige woorden:

— Ik ga met mijn vrouw nog een uurtje golf spelen. In dien tijd kunt ge de noodige papieren in orde brengen, die ik dan bij mijn terugkeer kan teekenen.

Het ontbijt was afgeloopen, mijnheer Wilson bood mevrouw zijn arm aan en zeide nog in het voorbij gaan tot Lansing: Zeg aan den Duitschen gezant, dat het raadzaam is aan Frankrijk en Engeland een vrijgeleide te vragen voor het oogenblik, waarop hij buiten onze territoriale wateren komt.

Dit was alles. Hiermede was het lot van den oorlog tusschen Amerika en Duitschland beslist.

De binnenkant.

Duitschland en Oostenrijk hebben den strijd verloren, Frankrijk en Italië hebben veel geleden, maar Engeland staat er nog altijd schitterend voor, denkt men. Maar toch... wat is de waarheid?

Engeland was de groote geldmarkt, maar het land moest nu zelf naar New York om de duiten, en Uncle Sam is de grootbankier van Europa. Dat is wel algemeen bekend.

Er is echter meer. De „Times", het groote Engelsche blad, bevat tegenwoordig dag aan dag klachten.

Daar is de Engelsche veestapel, die leelijk gedund is. „Men vreest, zegt de „Times", dat wij steeds meer afhankelijk zullen worden van Amerika, en dat dit land na den oorlog de vleeschmarkt zal beheerschen."

Daar is de scheepsbouw. De Britsche productie vermindert. Terwijl Engeland vroeger meer produceerde dan de overige landen te samen, overtreffen de laatste Engeland nu met het dubbele. Aldus de „Times" En een anderen dag laat ze den bekenden deskundige lord Inchape zeggen, dat Engeland 8 millioen scheepsruimte heeft verloren en niet in staat is, die te vervangen. „Ook Amerika had op groote schaal gebouwd en de lord was bevreesd voor onze politiek na den oorlog." Het zou vele jaren duren, vóór Engeland weer zijn oude plaats kon heroveren.

Daar is de handel. De pers wijst er voortdurend op, dat Japan overal binnendringt, ook laatstelijk weer in Zuid-Afrika en dat Amerika en Japan de Perzische Golf maar niet willen vermijden.

Dat is de binnenkant, die niet door de groote massa, ook niet in eigen land, gezien wordt.

Kardinaal von Hartmann aan Kardinaal Mercier.

Kardinaal von Hartmann heeft, naar uit Keulen aan de M s b. gemeld wordt, aan Kardinaal Mercier het volgende schrijven gericht:

Wanneer ik goed ben ingelicht, heeft ook Uwe Eminentie, zich met de wapenstilstandsvoorwaarden, welke Duitschland zijn opgelegd, bezig gehouden. Daarom wend ik mij tot u met het verzoek een verzachting der voorwaarden te willen bewerken, daar zij ons met hongers dood bedreigen. In verband met dit gevaar durf ik vertrouwend de hoop uitspreken, dat Uwe Eminentie niet zal weigeren Uwen grooten invloed aan te wenden, opdat de ongehoord zware wapenstilstands-bepalingen die vooral voor de kinderen en vrouwen zoo onmeedoogend zijn en niet met de humaniteit overeenstemmen, verlicht worden.

Telkens weer komt mij in dezen zwaren tijd het woord des Heeren in de gedachte: Ik heb medelijden met de schare; Zij hebben niets te eten. Dat spoort mij aan middelen te zoeken om den dreigenden nood te keeren, voor zoover ik daartoe in staat ben.

Mogen daarom deze regelen, een beroep zijn op uw hoogepriesterlijke gezindheid; en tevens de uitdrukking mijner oprechte hoogachting weergeven.

Nog lang geen koek en ei.

In de bezette streken van het vroegere Zuid-Oostenrijk-Hongarijë rommelt het geweldig; vooral tus... Slaven komt het tot ernstige conflicten.

De Italianen blijven in de havens van Dalmatië groote troepenmassa's aanvoeren; te Zara doorzochten zij de drukkerij van een Kroatisch blad en namen den hoofdredacteur gevangen.

Te Fiume kwam het tot botsingen tusschen Italianen en.... Amerikanen, die de Kroatische bevolking in bescherming namen tegen den willekeur der Italianen. De Amerikaansche soldaten dragen Slavische insignes, wat door de Italiaansche autoriteiten aan de bevolking werd verboden en meermalen komt het tusschen de bondgenooten tot gevechten met bloedigen afloop.

De Londensche corr. der N. R. Ct. sprak een lid der Servische legatie, die klaagde:

„Het is voor Servië een bittere tijd. Na al die jaren van ellende, na zoo bewonderenswaardige militaire krachtsinspanning de overwinning, een overwinning zoo volledig als men zich maar kon wenschen, Oostenrijk-Hongarije, de antinationale staat, uiteengevallen en de Zuid-Slavische broeders bevrijd,— ja bevrijd van Oostenrijk-Hongarije, maar de Dalmatiërs, Zuid-Slaven zoo goed als de Kroaten of als de Serviërs zelf, bedreigd met een nieuwen verdrukker; Italië, dat zelf zoo lang een slachtoffer van Oostenrijk geweest is, brandt van verlangen om in zijn plaats te treden. Het is zeker een van de meest ontmoedigende tooneelen, die ons in dezen tijd, die aan ontmoedigende tooneelen toch niet arm is, worden geboden. Is onderdrukking, is knotting van nationaliteit dan zoo weinig een les, dat een volk nauwelijks ontkomen, klaar staat om tegen zichzelf de hartstochten van een ander irredentisme wakker te roepen! Na de Hongaren de Italianen.

Het ergst is nog, dat Italië zich beroepen kan op een verdrag, in 1915 met Engeland, Frankrijk en Rusland gesloten en als Italië er op staat.....

Maar, zeide de Servische diplomaat, de bezetting van Dalmatië door de Italianen zou niet lang duren! Servië zal spoedig sterk genoeg zijn om Italië aan te vallen en zijn recht te veroveren!"

Binnenlandsche krijg.

In België dreigt het op een formeelen burgeroorlog uit te loopen. „*Laatste Nieuws*" schrijft hierover:

Over het land gaat een vloedgolf van schuim, waarin broederlijk spartelen: verrijkte spekslagers, fabrikanten, die voor de Duitschers werkten, „partriotards", die naar vet betaalde baantjes hengelen en kerels, die roepen „houdt den dief", omdat zij zelf met den vijand geheuld hebben.

Verder meldt het blad nog, dat Huysmans en Vermeylen over die feiten van verdachtmaking en vervolging een onderhoud met minister Vandervelde hebben gehad. Deze zou gezegd hebben: „Wij beleven een periode van bestialiteit!"

En verder:

Als er iemand de wetten moet kennen, dan moeten het toch zeker wel de advocaten zijn. Welnu, dat is het geval niet met de advocaten, die in de Flandre liberale zitten. Ze varen uit tegen het gemeentebestuur van St. Amandsberg, dat, zeggen ze, uitsluitend in het Nederlandsch opgestelde reisverloven zou afgeleverd hebben. En dat mag niet; ze protesteeren; immers, de Duitschers zijn geklopt en dáárom moet onze taal nu nog meer verschopt worden dan vroeger, en er moet heelemaal.... „den berg" af.

Geen dag gaat voorbij of de Flandre valt de Vlamingen aan en op het stadhuis waar de vrienden van de Flandre voorloopig nog iets te zeggen hebben, is het franskiljonsch schrikbewind in vollen fleur.

Niet alleen de bedienden zijn blootgesteld aan de plagerijen van sommige heeren, maar zelfs aan liberale schepenen wordt het leven benauwd gemaakt.

Wij zouden daarover ... bijzonderheden kunnen mededeelen. Zeggen wij slechts, dat een geheime vergadering plaats had om aan schepene De Bruyne het onderwijs te ontnemen!

Ziedaar, hoe sommige Gentsche liberale heeren hun verbied betoonen aan schepene K. de Bruyne, die pas uit Duitsche ballingschap teruggekomen is!

't Is inderdaad frasi!